

TARIFA

MÅNDAG 22 SEPTEMBER

03:34

Båten krängde till och utsikten genom det lilla fönstret förändrades. Långa stunder såg hon bara master från andra båtar och molnen, men nu fanns staden där för ett ögonblick. Det var mörkt i alla fönster. Om hon väntade längre skulle det snart bli morgon.

Det högg av smärta i vänstra benet när hon reste sig upp. Världen gungade, eller om det var havet och båten.

Klockan tre-fyra hade mannen sagt innan han gav sig av. Hon hade krupit in i hörnet och suttit så stilla en människa förmådde. ”*A las tres, quatro*”, sa han. ”*Esta noche*”, och hon förstod till slut, när han höll tre fingrar, fyra fingrar i luften och pekade mot solen, visade att den skulle dyka ner. Mörker. Natt. Iväg härifrån.

Hon kunde inte säga att hon hade förlorat både klockan och greppet om tiden, att det är vad som händer när man har berett sig på att dö och sjunkit ner i det stora svarta där tiden inte längre finns.

Han hade lämnat en hoprullad matta på golvet i hytten. Hon begrep inte vad mattan gjorde på en fiskebåt, röd och vävd i ett vackert mönster, den borde ligga på ett stengolv i ett vackert rum. Sådana mattor har de i sina båtar, tänkte hon när hon rullade ut den och kurade ihop sig för att vänta. Vad har de då i sina hus?

Ljuden hade tystnat sedan dess. Slammer av järn som slängdes mot asfalt, människens röster, bilar som startade och försvann. I solnedgången var molnen blekrosa, tills alla färger försvann och himlen blev svart och tung. Ingen måne, inga stjärnor, inget att hålla sig till. Som en stilla bön, en visshet om att världen var densamma.

Sakta tryckte hon ner handtaget i plåtdörren. Lukter av hav och bensin slog emot henne. Hon klev snabbt över den höga tröskeln, tryckte igen dörren bakom sig och kröp ihop på båtens däck.

Mörkret hon väntade på hade inte kommit. Hamnen badade i gult sken från strålkastare som var högre än kyrktorn. Hon satt stilla på huk och lyssnade. Repet knakade när båten rörde sig. Gnisslet av en kätting, vattnet som slog svagt mot kajen. Och så vinden, bara nattens ljud som skötte sig själva. Ingenting annat.

Hon tog tag i repet som förtöjde båten och drog sig långsamt, långsamt närmare kajen. Med en dov duns stötte båten emot.

Hon kände den skrovliga ytan av sten mot handflatorna. Fast land. Med det friska benet sparkade hon ifrån och hävde sig upp på stenkajen. Hon rullade ett varv och hamnade på mage i skydd av en hög med hoprullat fiskenät. När hon kikade bort längs kajen såg hon ett likadant nät med en matta ovanpå, som täcke. Det var alltså det fiskaren hade sina mattor till, tänkte hon, för att skydda sina nät mot regn och vind, djur som strök omkring och letade fiskrester.

Några sekunder gick, eller om det var minuter. Allt var stilla, utom vinden och ljuset som pulserade från fyren.

Hon andades djupt och sedan sprang hon framåt lutad längs ett hamnmagasin så fort hon förmådde med sitt onda ben. Mannen hade ritat med fingret på golvet: hur hon skulle

följa muren ut ur hamnen, fortsätta längs havet och sedan upp genom staden någonstans. En busstation. Därifrån skulle hon sedan kunna ta sig till Cádiz eller Algeciras eller Málaga. Cádiz var det namn hon hade känt igen.

Hon snubblade på några rör och hörde ljudet studsas hårt mellan stenväggarna. Tryckte sig snabbt mot en container.

De vaktar, tänkte hon och lyssnade omkring sig. Jag får inte låta mig luras av lugnet och tystnaden, och förresten är det inte tyst. Jag hör havets vågor slå utanför muren och jag hör vinden som får plåt att skramla någonstans i närheten, men jag hör inga steg och ingen kan heller höra mina.

Hon såg ner på sina bara fötter. Skorna hade försvunnit i havet, liksom kjolen och koftan. Nu var hon klädd i en grön jacka som hade legat över henne när hon vaknade på fiskebåtens däck. I hytten hade hon hittat en handduk och knutit den runt höften som kjol.

Hon drog huvan tätare om huvudet, klättrade försiktigt över en hög med armeringsjärn, sprang hukande den sista biten och sjönk ner i en hög av tomma petflaskor.

Här slutade hamnen. Hon var instängd. Åt ena hållet fanns den höga muren, framför henne ett två meter högt stengaller, sedan tog hamnmagasinen vid. Hon kunde se en bit av en gata genom springorna, några blommande växter hade trängt upp genom hålen i asfalten. Längre bort höjde sig ruinen av en mäktig borg som ett stenskelett mot himlen.

Ögonen värkte. Det var ansträngande att försöka se klart i det gula skenet, varken ljust eller mörkt; en utdragen skymning. Om hon blundade skulle hon falla ner i tomheten. Det var länge sedan hon sov en hel natt.

Hon ställde sig upp på huk. Det hade hon lärt sig de senaste månaderna: att se sig om och lägga märke till allt, att noga planera sin väg.

Då hörde hon ljudet. En bil som närmade sig, inne på hamnområdet. Hon slängde sig platt mot marken och höll andan. Bilens strålkastare träffade muren alldeles intill hennes fötter, flaskor och annat skräp glimmade till i ljuset. Först då fick hon se trappan som ledde upp genom muren, vita uthuggna steg bara några meter bort. Sedan föll allt i halvdunkel igen. Bilen hade svängt och var på väg bort, den hade inte stannat, tack Gud för att den inte hade stannat. Hon hade sett blålampan på taket innan den försvann i riktning mot grindarna och ljudet dog bort. En polisbil.

Hon kröp snabbt uppför stentrappan och hävde sig över muren. Till sin förvåning landade hon mjukt. Allt hon hade stött på hittills i det här landet var hårt: asfalt, sten och järnrör, men nu hade hon mjuk sand under sig och det var som att bli smekt av marken.

Ett parasoll låg omkullvält på stranden. Bara en liten stund, tänkte hon och makade sig i skydd, bara ett andetag av Guds evighet ska jag vila här.

Hon tog upp en näve av den fina sanden och lät den rinna mellan fingrarna. Böjde huvudet bakåt och såg rakt in i den svarta himlen. Vinden träffade hennes ansikte och slet av henne huden.

När ska det sluta blåsa, tänkte hon. När ska vinden mojna och havet lägga sig till ro?

Hon reste sig upp igen och insåg att benen inte skulle bära henne länge till. Foten kändes som om den ville lämna kroppen, hon fick släpa den efter sig.

Hukande fortsatte hon längs en ny, låg mur som hindrade sanden att driva ut över vägen och förvandla staden till en öken. Vassa växter skar in i fötterna. Hon lyfte den onda foten för att se om hon blödde och upptäckte att hon hade klivit i hundbajs. Foten stank. Hon kunde inte visa sig i det här landet och stinka på det sättet, men det var för långt att ta sig ner till havet för

att skölja sig ren, vad var det för en människa hon hade blivit? Hon gned fotsulan mot sanden för att bli kvitt lukten, torkade tårarna hårt med handen och fick sand i ögonen, sanden fanns visst överallt.

Jag kunde gå längs vägen istället, tänkte hon. Som en vanlig person, inte som en tjuv eller strykrädd hund. Vägen var upplyst och hon visste att det var farligt, men ändå sträckte hon på ryggen och hade snart gatans asfalt under fötterna. För ett ögonblick kände hon sig som en människa igen. En som går utan rädsla.

Som om sådana kvinnor vandrar barfota i staden mitt i natten, tänkte hon sedan, och just då fick hon syn på något som låg på en soffa av betong, en viloplats vid vägen.

Jag ser fel, tänkte hon, jag kan inte längre lita på mina ögon. Hon gick närmare och det var verkligen vad hon hade sett. Ett par skor. Hon sträckte fram handen, men hejdade rörelsen och såg sig omkring. Om det var en fälla. Någon lurade henne. Men vem skulle komma på en sådan konstig idé?

Det måste helt enkelt vara ett mirakel. En gudagåva. Hon petade försiktigt på skorna som stod där. De var verkliga. Och de var av guld.

Nåja, tänkte hon och grabbade tag i dem. Det var helt vanliga tygskor som hade färgats i guld, men ändå. De passade nästan. De klämde en aning i tårna. Hon tänkte inte klaga över det. Någon gudomlig makt hade placerat dessa skor i hennes väg och med dessa skor skulle hon slippa gå i hundskit.

För första gången sedan hon gick iland, vände hon sig om och såg tillbaka. Vid horisonten, på andra sidan sundet höjde sig Afrika som en mäktig skugga. Så nära det var. Hon kunde se bergen och spridda ljus i mörkret.

Sedan gick hon och vände sig inte om igen.

Snälla låt det vara en mardröm, tänkte Terese när hon vaknade på stranden. Låt mig vakna en gång till, på riktigt i min egen säng.

Hon satte sig långsamt upp och kände huvudet dunka mot skallbenet. Havet rörde sig och gungade svart emot henne. En flock måsar stod och sov i en pöl som tidvattnet hade lämnat. Annars låg stranden öde.

Hon blundade och tittade igen, försökte begripa vad som hade hänt. Det var verkligen helt tomt omkring henne. Han var borta.

De vita capribyxorna var smutsiga och glitterlinnet och koftan räckte inte mot kylan, vinden blåste rakt igenom. Dessutom var munnen torr som en öken och full av sand. Hon spottade och harklade sig och försökte gnida bort sanden med handen, men den hade lagt sig under tungan och långt bak i strupen, hon skulle behöva minst en jätteflaska vatten för att skölja bort alltihop. Väskan!

Terese grävde med händerna runt omkring sig. Det var svårt att se i halvmörkret, ett mörkgrått dunkel som hela tiden blinkade till och stack i ögonen av ljus från fyren, hon visste att den stod ute på ön. Isla de las Palomas, duvornas ö. Den var stängd för turister, militärt område. En väg ledde dit ut och det satt skyltar om det vid grindarna. Vågorna slog i höga kaskader mot klipporna där.

Så fick hon syn på handväskan. Hjärtat skuttade till. Den låg till hälften begravd i sanden, bara några decimeter från gropen där hon hade haft sitt huvud. Hon rev snabbt åt sig den. Allt var kvar, plånbok och nyckeln till hotellet och mobilen och sminkväskan, till och med maskoten som var en liten groda på en nyckelring och så vattenflaskan, tack och lov. Hon hade nästan alltid mineralvatten i väskan när hon gick ut, eftersom kranvattnet smakade så äckligt i Spanien. Det fanns några klunkar

kvar. Hon sköljde först munnen och spottade ut och sedan drack hon det sista och det var alldeles för lite. Sedan tog hon upp plånboken och öppnade den med klappande hjärta. Sedelfacket var tomt. Nästan hundra euro hade hon haft när hon gick ut på kvällen, så mycket kunde hon väl inte ha druckit? Och passet! Hon rotade runt i väskan, men det fanns inte där. Terese var säker på att hon hade haft det med sig, det hade hon jämt utan att tänka på det, fast alla sa att det inte behövdes.

Skorna var också borta. Hon stirrade på sina fötter. De var solbrända med vita kanter runt om. Fullt av sand mellan tårna. Hon såg sig om överallt, men de fanns inte någonstans, ballerinasorna som hon hade haft på sig. När hade hon tagit av sig dem? Var det före eller efter? Hon gnuggade handflatorna mot pannan för att få stopp på oväsendet därinne.

Måste tänka klart och minnas.

Sprang hon barfota i sanden när han höll hennes hand och drog henne ner mot havet och de skrattade högt i vinden för att höra om deras skratt blåste bort?

Hon såg hans rufsiga solblekta hår framför sig, ögonen som glittrade mot henne. Hans armar var hårda och seniga av muskler och träning och skjortan fladdrade så att hon kunde se den bruna magen, inte en gnutta fett någonstans. Hon begrep inte att det var henne han tagit i handen när de stängde på Blue Heaven Bar och han viskade i hennes öra att de skulle vidare. ”Du kan inte gå hem nu”, sa han, ”jag har ju just hittat dig.”

Terese strök med handen på sanden bredvid sig. Den var kall. Kanske fanns där en svag grop, ett avtryck som han hade lämnat, en känsla av värme? Det kunde också vara inbillning, för det blåste mer i Tarifa än någon annanstans på jorden och vinden utplånade alla spår på ett ögonblick.

Ingen behöver få veta vad som har hänt, tänkte hon. Då har det inte hänt. Om jag inte berättar det för någon.

Hon drog koftan hårdare omkring sig. Det skavde av sand innanför trosorna. Hon kände sig kletig därnere.

”Men tänk om det är någon här”, hade hon sagt när han drog henne ner mot havet. ”Någon som står och tittar på oss.”

”Du tänker på fel saker”, sa han och kysste henne med tungan långt in och hans händer var överallt, innanför linnet och trosorna i samma sekund. När han knäppte upp och kasade ner hennes tajta byxor och de ramlade ner i sanden tillsammans tänkte hon att hon skulle bli kär i honom, att han var den snyggaste kille hon någonsin hade varit med.

Nu skulle de se mig!

Du kan inte ha varit i Tarifa utan att ha haft sex på stranden. Som att ha missat Eiffeltornet i Paris.

Sedan kände hon sanden mot huden när hennes rumpa pressades neråt. Sandkornen trycktes upp mellan skinkorna och trängde in mellan benen när han styrde in sin kuk med handen och inte kom rätt på en gång utan bökade och letade sig fram. Allt hon kunde känna var att det skavde när han pumpade henne full med sand.

Hon borde inte ha somnat efteråt. Det hade gått så fort.

Uppifrån bergen hördes det eviga dånet av vindkraftverken som vevade mot rymden. Hon hade tyckt att de såg ut som elvispar, som vispade luften till grädde. Han hade skrattat åt det. Terese bet sig i fingertopparna för att inte börja gråta.

Han måste ha tyckt att jag var dålig, tänkte hon. Värdelös. Annars hade han stannat kvar och velat älska med mig igen och igen.

Illamåendet steg i halsen. Kanske hade hon druckit två eller tre cosmopolitan och så var det några mojitos efter det.

Hela stranden svajade när hon reste sig upp. Hon böjde sig fram med händerna mot knäna och stod så tills det hade slutat

gunga, svalde och svalde för att slippa kräkas på marken och tvingas känna lukten av allt som kom upp ur henne. Så äcklig stod hon inte ut med att vara. Därför gick hon på ostadiga ben mot havet. Det var inte långt, kanske tjugo meter.

Hon gick långsamt och satte ner fötterna försiktigt för att inte kliva på något otäckt. Sanden var kall mot fotsulorna och hon blev förvånad när den första vågen nådde henne. Vattnet var nästan ljummet, lent, och hon vadade ut några steg för att möta nästa våg. När den bröts fångade hon det skummande vattnet med händerna och lät det stänka upp, det kändes fräscht mot ansiktet och hon blev lite klarare i skallen.

Till vänster om henne höjde sig en låg, svart klippa ur havet, en pir av stora stenar som sträckte sig säkert tio meter ut i vattnet. Den såg ut som ett stort urtidssdjur som vilade i strandlinjen, ryggen av en sovande brontosaurus. Hon vadade emot den, fick för sig att hon skulle klättra upp och sätta sig på stenen längst ut. Låta havet spola handlederna en stund, det brukade hjälpa mot illamående. Om hon kräktes så skulle det försvinna i havet på en sekund och vara glömt.

Vattnet sköljde över hennes vrister. Vinden ökade i styrka från havet. Hon hade trott att klippan skulle vara hård och vass, men när hon satte foten på den första stenen för att klättra upp var den mjuk och hal och gled undan.

Hon skrek och kastade sig framåt mot klippan, slog i axeln. Hävde sig upp på stenarna och drog fort upp fötterna ur vattnet. Sedan böjde hon sig fram och tittade ner, måste få veta vad det var för en äcklig fisk hon hade klivit på.

Vågen drog sig undan och havet tog sats för att skicka fram nästa. Terese stirrade och dånet växte i huvudet.

Det var ingen fisk. En hand stack upp ur vattnet och den fortsatte under ytan, en arm. En lång stund stirrade hon på stället där armen övergick i en axel och blev en hel kropp. Det

var en människa som låg där, inkilad mellan stenarna. En svart människa.

Hon kved till när hon insåg att det var där hon hade satt sin fot. Hon hade klivit på ett lik. På bröstet eller i magen, hon ville inte veta var. Hon snyftade och hackade och hasade baklänges uppåt på klippan och skrapade foten hårt mot den skrovliga stenen för att bli av med den där slippriga mjuka känslan under foten.

Men hon kunde inte låta bli att titta ner igen. Det var en man som låg där. Nu såg hon honom tydligt. Hans hud var svart och alldeles blank av vattnet. Som en fisk, en ål, något slemmig som levde i havet. Han var helt naken. Hon tyckte att det kröp ett djur på hans axel och lutade sig fram fast hon inte ville. Nästa våg slog mot stenarna och stranden, skvätte upp i hennes ansikte och drog sig undan igen, vattnet kokade och bubblade kring kroppen. Det såg ut som om den rörde sig. För en sekund fick hon för sig att den svarte mannen skulle resa sig ur havet, gripa med handen om hennes fotled och dra ner henne i vattnet, tänk om han levde!

Just då bröt det första morgonljuset fram någonstans bortom bergen och havet skiftade till grönt. Hon såg rätt in i den dödes ansikte. Ögonen var stängda, men munnen var ett vidöppet gap, som ett drunknat skrik som inte hördes och i käften lyste de vita tänderna och gungade under vattnet.

Herregud i himlen, pappa hjälp mig, tänkte Terese, jag är ensam här.

Sedan vände sig magen och hon tryckte handen mot munnen medan hon tog sig över stenbumlingarna och ramlade ner på andra sidan. Hon kräktes fortfarande när hon snubblade sprang därifrån.

NEW YORK

MÅNDAG 22 SEPTEMBER

Enligt tabellerna borde jag vara i sjunde veckan. Jag hade skjutit upp graviditetstestet i det längsta, och hoppades innerst inne på att Patrick skulle komma hem. I så fall hade vi kunnat göra det tillsammans. Inte själva kissandet förstås, där gick ändå gränsen, men väntandet. På att strecken skulle framträda.

Pulsen ökade när jag tog upp mobilen ur jackfickan. Jag kunde ju ha missat något samtal i larmet från trafiken.

Det hade jag inte. Displayen var blank.

Det fanns naturliga förklaringar, intalade jag mig. Patrick brann för sitt jobb och det hade hänt förr att han hade grävt sig så djupt ner i någon skitig och komplicerad story att han glömde allting annat. Han gav sig inte förrän han hade vänt på varenda sten. En gång för tre år sedan, innan vi gifte oss, hörde han inte av sig på en vecka och jag var helt säker på att han hade fått kalla fötter och lämnat mig. Det visade sig att han hade gett sig i lag med några smågangsters i Washington DC och suttit häktad därnere för att göra grundlig research inifrån. Han hade kommit hem med brutet revben och ett reportage som blev nominerat till Pulitzerpriset.

Jag slog hans kortnummer för elfte gången den morgonen.

Om du svarar nu så lovar jag att det blir som du vill, tänkte jag medan signalerna gick fram. Vi lämnar Manhattan och köper det där huset i Norwood, New Jersey och om det är sålt

så hittar vi ett likadant och så föder vi ungar och grillar med grannarna och jag slutar med teatern och börjar sy bebishattar med applikationer på. Vad som helst. Bara du svarar nu.

Det klickade till på linjen när meddelandet gick igång. *Hej, du har ringt Patrick Cornwall ...*

Samma meddelande som när jag vaknade i morse, som hela den senaste veckan. Det ekade tommare för varje dag.

Om jag inte svarar så är jag troligen ute på jobb, så var snäll och lämna ett meddelande efter signalen. Beep.

Det hade gått tio dagar sedan han ringde sist.

Förra fredagen.

Jag hade varit i Boston tillsammans med Benji, min assistent, för att hämta en stol från den ryska tsartiden. Möbeln var den sista pusselbiten i scenografin till *Tre systrar* och såldes av en åldrad frisör vars farmor hade flytt från Sankt Petersburg 1917.

Patrick ringde just när jag hade gjort upp affären. Benji och jag hade huggit tag i varsin sida av stolen och var på väg nerför de smala trapporna i ett hus som skulle trilla ihop av utmattning när som helst.

”Jag ville bara säga god natt”, sa Patrick från andra sidan Atlanten, ”jag saknar dig så mycket.”

”Jag står lite illa till”, sa jag och baxade upp stolen på ett trappsteg medan Benji höll emot så att dyrgripen inte skulle dråsa nerför trapporna.

Frisören stod i dörren ovanför och såg orolig ut. Jag ville verkligen komma iväg innan han ångrade sig. Farmors arv var det dyrbaraste han ägde, hade han sagt, men han vill se moder Ryssland innan han dog och därför sålde han allt. Om pengarna räckte skulle han köpa sig en gravplats vid Aleksander Nevskij-klostret i Sankt Petersburg, där fosterlandets stora män vilade.

”Du anar inte vilken story det här blir”, fortsatte Patrick i mitt öra. ”Om det inte blir årets underschökande reportage så vet jag inte vad ...”

”Är du ute på krogen eller?” Jag sneglade på klockan. Den var kvart i sex i Boston. Midnatt i Paris. Jag blev varm av att höra hans röst.

Han sluddrade märkbart. ”Nej, jag är tillbaka, på hotellet” sa han. Ljud i bakgrunden, en bil som tutade, röster en bit bort. ”Och vet du vad jag ser ut över nu? Kupolen på Panthéon, där Victor Hugo ligger begravd. Jag kan se rakt in i takfönstren på Sorbonne också, det bor folk där vet du, under takåsarna, fast de har släckt och lagt sig nu. Jag önskar att du vore här.”

”Själv står jag i en trappuppgång i Boston”, sa jag och hörde hur frisören började argumentera med Benji. Han ville uppenbarligen ha mer betalt.

”Människor är fan ta mig inte värda nånting”, fortsatte Patrick, ”de är föremål bara, som kan köpas och säljas.”

”Jag måste verkligen sluta, Patrick, vi kan väl höras imorgon.”

Han tog en ljudlig klunk av något.

”Jag kan inte snacka om det på telefon”, fortsatte han, ”men jag ska tapetsera den här stornyn över världen, de ska inte tro att de kan tysta mig.”

”Nej, vem kan det?” suckade jag och gjorde en grimas åt stackars Benji som började bli oroväckande röd i ansiktet. Jag hade ingen aning om vad det kostade att begravas bredvid Dostojevskij, men det var garanterat mer än min budget kunde hantera.

”Och sen gick jag ut en sväng efteråt bara, på Harry’s New York Bar, för att få prata engelska med nån människa, visste du att Hemingway satt där när han var i Paris?”

”Du är full.”

”Jag måste få rensa skallen också och tänka på nåt annat än död och jävelskap. Du fattar inte, men det är en resa in i mörkret det här.”

”Snälla, vi tar det imorgon, älskling.” Jag hade löjligt svårt säga hej då till Patrick. En liten del av mig var rädd att han skulle försvinna om jag lade på luren.

Då skrällde en signal någonstans hos honom.

”En sekund bara”, sa Patrick, ”det ringer på den andra telefonen.”

Jag hörde honom säga sitt eget namn med fransk accent, det lät lustigt, som någon jag inte kände. Vem ringde honom mitt i natten på ett hotellrum i Paris? Patrick höjde rösten, skrek så att till och med ryssen uppe i trappan måste ha hört det.

”Mais qu'est-ce qui est en feu? Quoi? Maintenant? Mais dis-moi ce qui se passe, nom de Dieu!”

Sedan var han tillbaka på min linje.

”Jag måste sticka älskling. Helvete också.” Det slamrade till som om han slog ner något, snubblade kanske. ”Jag ringer imorgon.”

Vi lade på och det var det sista jag hörde ifrån honom.

Jag sneddade över Åttonde avenyn, i riktning mot Joyce Theatre. I ögonvrån såg jag blåljus som snurrade vid nästa kvarter, men sirenerna ljöd någonstans långt bort från ett annat universum där detta kanske inte hände. Den stumma telefonen i min hand. Kryptet som växte i min mage. Patrick som inte visste att han skulle bli pappa.

”Ally!”

Det var tjejen i receptionen, Brenda någonting, som hejdade mig när jag kom in på teatern. ”Du heter Cornwall, va? Alena Cornwall? Det har kommit ett brev till dig.” Hon lyfte upp ett knubbigt kuvert. ”Från Paris.”